

PAVEL
RENČÍN
—
KLUB
VRAHŮ

ARGO

P A V E L R E N Ā Í N

KLUB VRAHŮ

PAVEL RENČÍN — KLUB VRAHŮ

ARGO, 2018
Copyright © Pavel Renčín, 2018

ISBN 978-80-257-2604-4 (váz.)
ISBN 978-80-257-2663-1 (e-kniha)

PROLOG

Nevnímá šero, které se místy stahuje do hustých chuchvalců tmy, její tenké nohy kmitají jako bílé hůlky, v prsou víc dětských než ženských ji bodá. Dívka běží lesem. Nevnímá studený pot, který jí zalil celé tělo. Nevnímá husí kůži, o kterou drhne látka jejich kalhot. Ne snad kvůli radosti z běhu, to kvůli hrůze. Dodává jí rychlost. Zběsilou rychlost koní pádících po obloze. Les, jindy jen malý park kousek za domy, se stal temným místem plným děsu.

Dívka běží jak o život. Bojí se ohlédnout. Po spánku jí stéká krev, která se větrem rozmazala a vykresluje jí na tváři půvabný tvar připomínající list kapradí.

Teď zakopla. Ostrá bolest vystřelila do kolene. Zaskučí, ale hrabe se po čtyřech dál, znovu na nohy a znovu na zem, když jí špičku boty zachytil zlomyslný kořen. Dívka padá, hlavu si chrání rukama. Krkolomný kotrmelec zakončí v proláklíně plné listí.

Okamžik strne a poslouchá. Nedokáže rozlišit, jestli dunivé zvuky za ní jsou dusotem pronásledovatele, nebo tak nahlas tluče její srdce. Je tolik vyděšená, že ani nepláče. Znovu vyrazí. Tma za mnou, tma přede mnou. Trhavý dech jí ždímá plíce jako vzlyky.

Blíží se k místům, která zná lépe. Blíží se ke spáse.

Prolétne kolem zapomenuté studny. Ještě posledních pár desítek metrů, tam je vysoká zeď. Stará zeď s odrovenou omítkou. A ve zdi branka. A za brankou rušná ulice plná lidí.

Dovolí si trochu zpomalit, protože ji bodá pod žebry tak, že nemůže dýchat. Pod zdí je tma už černá, není skoro nic vidět.

Ona jde ale najisto. Dobíhá k brance a s úlevou sevře v rukou prorezlé pruty, aby ji otevřela jako tolikrát předtím.

Oči se jí rozšíří a ona na okamžik ztuhne. Překvapení se šíří jejím

tělem jako jed z hadího uštknutí. Marně zalomcuje brankou, která je zamčená. Někdo dveře několikrát obtočil řetězem a zajistil zámkem.

Dívka se ohlédne přes rameno. Zpět do lesíka? Ani za nic. Je v pasti. Vrhne se ke zdi a zkusí se na ni vyškrábat. Jako myš chycená v zavařovací sklenici. Zkusí to znovu, podařilo se jí zapřít se špičkou nohy do odrolené omítky. Hledá chyt. Tápe rukou jako slepec, hmatá po drobných prohlubních, aby do nich vrazila prsty. Nehty se jí lámou. Ještě kousek, a zachytí se okraje zdi.

Sbírá sílu, aby se přitáhla nahoru, jedna, dvě... Kotník jí sevře železný stisk. Smýkne s ní dolů. Pád a křik prudce utnutý ránou do hlavy, která ji umlčí.

Tma. Tělo bezvládně vlečené po jehličí. Čas míjí.

Probere ji ledová voda. Má jí plná ústa. Prská, dusí se a topí. Není jasné, kde je nahoře a kde dole. Plácá kolem sebe rukama. Je tak studená! Vykašlává ji, a možná vykašlává samu tmou – páchnoucí, špinavou, starou zahnívající tmou. Kope nohama, a nevidí nic než černotu. Snaží se udržet na hladině, prsty naráží do hnusně mazlavého šlemu, vymezujícího hranice jejího nového světa. A pak zvedne oči vzhůru a uvidí vysoko na nebi světlejší kruh, ve kterém blikají třpytivé body. Hvězdy. A všimne si i siluety, která tu dokonalost narušuje.

Uvědomí si, kde je, a začne strašně křičet. Její volání se nese vzhůru mokvajícím komínem. Nejsou to slova, ale příšerný jekot niterné bolesti, děsu a pochopení.

Nad hlavou se ozve dření betonového poklopu. Kruh se zmenšuje, jako když měsíc na obloze couvá k novu. Dívka křičí. Poklop zapadne na místo a nastane neproniknutelná černá tma.

* * *

KAPITOLA 1

Začalo to podzimem, který přišel nečekaně brzo...

Na konci září se přihnal studený vítr a hned zkoušel rvát ze stromů listí, okna se každé ráno potáhla námrazou a na svět padla hustá mlha. Ta mlha byla příznačná, každodenní dusivý a všudypřítomný závoj ledového mrholení, který pronikal vším a na všem zanechával vlhké mrazivé stopy. Mlha byla živá. Bytněla každý den spolykaným smogem i černými myšlenkami lidí, kteří už zapomněli na léto, cítili se unavení a podráždění. Do zimy bylo pořád daleko, a přitom člověk stěží poznal, jestli je noc nebo den. Ta mlha...

Adam šel domů z práce. Brodil se zakouřeným pražským provozem jako divokou řekou. Klopýtal, vyhýbal se loužím a civěl přímo pod špičky vlhnocích bot, pod paží tiskl otřískanou aktovku. Mrholení chutnalo po kouři jako dobrá skotská, ale výsledný dojem byl hnus. Rozkašlal se, jako by se mu v krku vysemenila a vyrostla podivná houba z mlhy a nedovolila mu zhluboka se nadechnout.

Seběhl po eskalátorech, přijíždělo metro. Klusal podél řady dveří, které se otevřely jako kolmé gilotiny a zracely větší i menší kousky lidského masa, až k poslednímu vagonu, kde se přimáčkl zády ke stěně, aby měl přehled o celém voze. Lidé v metru měli kamenné tváře, připomínali muzejní sochy nasvícené bledým světlem tabletů a mobilních telefonů. Bylo na první pohled zřejmé, že i oni onemocněli podivnou náladou, která už měsíc sužovala Prahu. Že i oni padli za oběť mlze...

Očima bloudil po vagonu, aby odhalil případného revizora, a všiml si zdánlivě nedůležitých věcí, měl v tom už jistou praxi. Zároveň se dokázal vyhnout všem přímým pohledům spolucestujících, protože mu byly nepříjemné a vzbuzovaly v něm velké rozpaky. Nikdo se na něj ale

nedíval, lidi měli oči potažené blánou a topili se v soukromých peklech svých životů.

A v tu chvíli Adam uviděl ji...

... a ten pohled ho zabolet někde uvnitř a málem mu roztrhl hrudník, žebra mu zapraskala, kosti se pokusily vydrat na povrch... nebyla to metafora, pocítil fyzickou bolest, jako by jej někdo udeřil do tváře, ale tak krásně, až se mu zatočila hlava. Cítil, jak se mu šedá maska na hořících tvářích rozpouští a stéká z obličej. Svět se smrskl do dvou bodů: její oči byly jako vesmírné černé díry, kolem nichž se deformoval prostor, a kdesi v okolí možná vybuchovaly supernovy. Koho by to ale zajímalo, když všechny siločáry směřovaly k nim.

A přece tento den před pouhými několika hodinami vypadal úplně jinak...

„Dobrý den, u telefonu je Adam Havel. Dovolal jsem se paní Věře Brabencové?“

„Ano. Co si přejete?“

„Dobrý den, já jsem ze společnosti Fajntel a rád bych vás upozornil na to, že tento hovor může být monitorován. Chtěl bych se zeptat, jestli vám záleží na vašem zdraví.“

„Já jsem se psem.“

„Prosím?“

„Že jsem venku se psem, počkejte... už vás slyším. Povídejte.“

„Rád bych vám nabídl nový vitaminový prostředek MaxComplex, který je dotovaný vaší zdravotní pojišťovnou. Takže je to velmi výhodná koupě.“

„Podívejte se, já nic nechci.“

„Je to speciální výběr všech vitamínů a minerálů vyvinutý původně pro astronauty agenturou NASA, je zabalený v klinicky testované dóze připomínající vesmírný modul, která se dá využít i jako malé akvárium.“

„Cože?“

„Máte ráda zvířata, je to tak, že ano?“

„Ano. Podívejte se, já teď nemám čas, jsem se psem.“

„Já vás nezdržím. Mám tu pro vás nabídku, která se nebude opakovat, vitaminový výběr MaxComplex. Když si ho objednáte hned, přidáme vám k tomu zdarma přípravky SelenMax a GinkoMax, které vám

pomohou udržet si energii a zdraví, každý v hodnotě dvě stě korun. Má to přímo zázračné účinky i na hubnutí. Stačí, když mi dáte svou adresu, a naše společnost vám ho zašle. Můžete to vyzkoušet, a kdybyste nebyla spokojená, můžete přípravky vrátit.“

„Prosim?“

„Že to můžete vrátit. Celá nabídka je navíc dotovaná vaší zdravotní pojišťovnou, takže platíte jen padesát procent ceny.“

„Jéžiš, počkej, Muško. Jedeš... ty! Držte si toho psa... my háráme.“

„Haló, paní Brabencová?“

„Haló, vy jste tam ještě?“

„Jsem.“

„Jak že se jmenujete?“

„Jmenuji se Adam Havel a volám vám ze společnosti –“

„Já vím, to už jste říkal. Pane, já to nechci.“

„Váš pes se jmenuje Muška?“

„Jmenuje se Arina, ale dost ztloustla, tak jí s mužem říkáme Muška.

Proč se ptáte? Je ten přípravek i pro psy?“

Adam se poprvé zarazil. „To nevím. To tu nemám napsané.“

„Tak to asi nebude, co?“

„To nevím. Asi ne.“

„Já to nechci.“

„Nechcete ani vědět, kolik to stojí?“

„Nechci.“

„Tak dobře. Děkuju za váš čas a přeji hezký den,“ loučil se Adam.

„Počkejte...“ ozvalo se na druhém konci.

„Ano?“

„A kupuje to někdo?“

„No, sem tam jo. Teprve s tím začínáme. Lidi dost zajímá ta část o akváriu.“

„Hmm. Ale já to nechci.“

„To je v pořádku. Já vás k tomu nenutím.“

„Tak děkuju.“

Adam ukončil hovor a rychle se napil vody, protože počítač začal okamžitě vytáčet další číslo. Protřel si palcem a ukazovákem zarudlé oči,

olízl si rty. Běžela mu sedmá hodina směny, během které si zatím stihl dvakrát dojít na záchod, vysrknout jedno kafe z automatu a ve skrytu za monitorem sníst čokoládovou tyčinku. Za směnu se mu dosud podařilo uskutečnit pět set třináct pokusů o spojení, z toho se sto patnáct hovorů spojilo a čtyřicet z nich bylo delších než minuta. Tři z nich skončily objednávkou. Náhle mu obrazovka zmrzla a naskočil přes ni rudý pruh, vytáčení se zastavilo. Do prdele.

„Havel, zvedněte zadek a okamžitě naklusejte ke mně do kanceláře!“

„Havle,“ řekl tiše Adam. „Je to pátý pád.“

Sundal si sluchátka a pohlédl na kolegu Richarda, který seděl v boxu hned vedle něj. Richard byl svůj. Měl kudrnaté hnědé vlasy a licousy jako z osmdesátých let, chyběla mu jen froté čelenka. Měl kapku nadváhu a patologický vztah s matkou. Teď ve skrytu za svým monitorem obrátil oči v sloup, naznačil dvěma prsty věčko a obscénně do něj vrazil jazyk.

Celý open-space byl rozdělen po dvou pracovních místech do boxů, které tu kdysi zbyly po předchozím nájemci. Pro telefonisty to nebylo úplně ideální, protože dva volající se vždy navzájem rušili, na druhou stranu díky tomu spolu mohli sem tam prohodit tiché slovo, někdy stačil i pohled, a vše bylo jasné.

Adam byl vysoký, takže když se narovnával, vypadalo to, jako když jede výtah do nejvyššího patra. A přesto, jakmile stanul v celé své výšce, nějaké kouzlo způsobilo, že vůbec nevypadal vysoce. Sklopenou hlavu vtahoval mezi ramena, paže mu klimbaly podél boků, jako by nevěděly, co jiného mají dělat. Přestože mu táhlo na čtyřicet, připomínal pořád kluka, kterému je všechno trochu krátké a který předčasně vyrostl.

Povzdechl si a vyrazil napříč místností k šéfovi, který se jmenoval Josef Pelíšek, ale ostatní mu přezdívali Kurva. Bzučení hovorů kolem skoro nevnímal, na ten neustálý šum si za poslední bezmála čtyři roky zvykl a neklidné sny o tom, že má celou noc hlavu zaraženou ve včelím úlu, se mu zdály už jen po dvanáctkách.

Vešel do prosklené místnosti, vlastně jen ohrady z plexiskla, která kancelář *sjúprvajzra* oddělovala od zbytku prostoru. Rolety byly vytažené, takže každý z dvanácti telefonistů, kteří dosud byli v práci, mohl po očku sledovat, co se děje uvnitř.

„Jak dlouho tu jste, Havel?“ zeptal se tlustý chlap s károvanou kravatou, na které byla už půl roku mastná skvrna coby pamětník odchodu kolegyně Vránové. Šéf na ni tehdy při obědě řval tak, že vzteky vyprskl sousto bůčku.

„Tři a půl roku,“ řekl Adam. Klopil oči, bezděky prsty pohladil odlupující se lištu omláceného kancelářského stolu.

„Jste si jistej? Jste si jistej, že tu nejste první zasranej tejden?“

Adam mlčel.

„Na něco jsem se vás ptal, ne?“

„Ano,“ řekl tiše.

„Ano-co?! Vy si ze mě děláte prdel, že jo?“

„Ne.“

„Havel, podle papírů jste tu ze všech nejdýl. Jen já s váma dělám už rok. A víte co? Pořád nevím, co jste zač, Havel. Mám z vás takovej divnej pocit. Nevidím vám do tý zrzavý palice, ale já tam ani vidět nepotřebuju, Havel! Chápete to?! Mně je fuk, co se tam děje, já chci, *kurva*, vidět výsledky!“

„Pracuju na tom.“

„Vykecáváte se s klientama o blbostech, a přitom vám chybí tah na branku! Nedáváte do toho *kurva* srdce! Zneužíváte, že jste placenej i za provolanej čas. To je podle vás kolegiální? Nedělejte ze mě debila, jasný? Když se *kurva* zeptám na psa, tak proto, abych to tý bábě nacpal. Platíme vás od toho, abyste *kurva* co? Pro-dá-va-li! Tenhle měsíc jsou to vitamíny, příští to budou třeba urny a v prosinci hovna vesmírnejch tuleňů! Chápete to? Pro-de-je!“

Adam mlčel.

„Já vás monitoruju, Havel. Jsem za vás zodpovědnej! Uvědomte si, že jsem v týhle firmě jedinej, kdo vám kreje prdel. A už mě to pomalu přestává bavit. Vypisuju vám pokutu, dneska jste tu byl zadarmo. Co koukáte? Je to pro vaše dobro.“

Po vytýkacím pohovoru se Adam vrátil na své místo. Uvažoval nad tím, že vlastně každý pohovor s Josefem *Kurvou* Pelíškem byl vytýkací.

„Zmrd jeden zasranej,“ zašeptal Richard. Nakrčil nos a vypadal v tu chvíli jako naštvaný králík.

„Měl jsem smůlu, že dělal náslech zrovna mého hovoru,“ řekl Adam.
„To musí být proti ústavě, takhle s někým vyjebávat. Že si to necháš líbit...“

Adam pokrčil rameny. Balil si věci.

„Mám nápad,“ mrkl na něj Richard. „Odlákám ho s něčím ke kopírce a ty mu nachčiješ do kafe. To by ti mohlo zlepšit náladu.“

Adam se rozesmál. „To by mohlo.“

„Počkej, já to myslím vážně. Zaslouží si to. Uděláš to za nás všechny.“

„Měj se,“ zazubil se Adam, pak si ale všiml litého pohledu, který jejich směrem vrhl Kurva, a úsměv zase zmizel.

„Jdeš ještě do knihkupectví?“ zajímal se Richard.

„No jo, dneska jen na čtyři hodiny.“

„Já tě nechápu, chlape, jednou tě to zabije. Musíš taky žít, čoveče.“

„Ty peníze potřebuju, a navíc to není tak hrozný. Čau.“

„Nachčiješ mu do kafe!“ zabodl mu do zad ukazovák Richard. „Zejtra. Nezapomeň na to!“ dodal rychle, protože mu počítač právě spojil hovor.
„Dobrý den, u telefonu je Richard Žlábek ze společnosti Fajntel. Dovolal jsem se, prosím, panu...“

Adam byl zpátky ve vagonu metra.

Ona se vznášela na jeho opačné straně. Její oči byly jako zmírající hvězdy, kolem nichž se deformoval prostor. Nikdy dřív to Adam ještě neudělal, ale tentokrát neuhnul, vydržel její pohled, i když cítil, že ho zvedá ze sedačky, tiskne pod krkem tak, že nemůže dýchat, a táhne jej ke stropu řídicího se metra.

Dívka měla tmavé vlasy, na sobě asi červený kabát a baret. Dívala se na něj klidně, a přitom naléhavě, mile, a přitom s těžce skrývanou omračující silou. Naháněla mu hrůzu tím, jak ho popadla za srdce a stiskla. Ten pohled trval snad celou stanicí, než konečně sklopila oči barvy jasmínového čaje.

V takových chvílích život přehodí výhybku a vydá se novým směrem, a to i tehdy, když se člověk rozhodne pokračovat v původní cestě.

Půjdu za ní, uvědomil si Adam, a zároveň věděl, že to nikdy dřív neudělal a že to neudělá ani tentokrát. Půjdu za ní! letělo mu hlavou, protože jinak ji navždy ztratím. Ta potřeba byla příliš silná, nepřijemná

a závatná. Zmrazil ho totální děs, protože metro zastavilo ve stanici Kačerov a ona vystoupila.

Bylo to teď, nebo nikdy, žaludek se mu zhoupl jako při volném pádu...

Zůstal sedět. Sekundy letěly. Kdyby za ní vyběhl, musel by něco udělat. Třeba k ní přistoupit a promluvit... A v tu chvíli si toho všiml. Zatímco ji lidská řeka unášela k východu, něco ztratila. Reprodukory zahrály ódu na metro. Dveře se začaly zavírat... Adam vyrazil, jako by jej vystřelila pružina, a prodral se jimi v poslední chvíli.

Najednou stál na nástupišti uprostřed vřavy, kolem se valily davy lidí, ji ale nikde neviděl. Utonula mezi těmi vlnami, nebo ji unášel odliv? Na zemi zahlédl předmět, který jí vypadl z kapsy, byla to obálka z nažloutlého papíru. Popadl ji a přemohl nečekaný impulz přivonět k ní. Vydal se k jezdícím schodům a náhle zahlédl límec jejího rudého kabátu. Mihnul se až nahore nad eskalátory jako šátek pověšený v okně.

Vyrazil za ní, lidé ho ale zdržovali. Neochotně ustupovali jeho tlaku, uhýbali pomalu a s tichými kletbami, a definitivně ho zastavil kočárek, který svírala mladá maminka. Zkusil se kolem něj prosmýknout, špitl „promiňte“, jediným výsledkem ale bylo, že se rozkřičelo dítě, dosud dřímající pod vrstvami peřinek. Kdyby pohled té ženy uměl lámat kosti... Rudnoucím Adamovi nezbylo než se stydět a čekat, zatímco dítě plakalo stále víc. Byly to ty nejdelší jezdící schody v jeho životě.

Konečně se dostal do vestibulu, skrz prosklenou stěnu zahlédl refýž. Kolem supěly jeden za druhým autobusy. Lidé se hemžili jako mravenci, po dívce v červeném ani stopy.

„Revize jízdenek,“ zahřímá chlap metr před turnikety. Stáli vedle sebe tři a za nimi dva policajti, hotová rojnice. Jak si jich mohl nevšimnout? Jízdenku neměl, protože si zapomněl koupit čtvrtletní kupon. Idiot. První, co ho napadlo, bylo rozběhnout se jako hvězda amerického fotbalu a prorazit jejich řadu. Skončilo by to *touchdownem*, tím si byl jistý. Hlavou mu blesklo, že by možná zvládl rychle proklouznout do protisměru a vrátit se zpátky na nástupiště... To by ji ale ztratil.

Zatvrzele sklopil oči a vyrazil vpřed jako tank. Ušel jen několik kroků.

„Revize!“ zopakoval chlápek, který připomínal spíš zaměstnance jatek než revizora. Neforemnou bundu štědře vyplňoval svým tělem jako mleté